

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **A. K.** skazanego z art. 207 § 1a k.k. i innych oraz **M. A.** (poprzednio K.) skazanej z art. 207 § 1 i 1a k.k.,
po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2023 r. w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.
wniosków obrońców skazanego **A. K.**
w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z 29 marca 2021 r. sygn. III K 78/20
utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi
z 6 kwietnia 2022 r. sygn. V Ka 1001/21,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosków i odmówić wstrzymania wykonania
wobec skazanego A.K. zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z 29 marca 2021 r. sygn. III K 78/20, A. K. i M. K. zostali uznani winnymi tego, że:
w okresie od około czerwca 2016 r. do 20 grudnia 2017 r. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu, znęcali się fizycznie i psychicznie nad małoletnimi dziećmi (córkami A. K.), nieporadnymi ze względu na swój wiek. W. K. (urodzoną w dniu [...] 2009 r.) i A. K. (urodzoną w dniu [...] 2012 r.), z którymi wspólnie zamieszkiwali w ten sposób, że: wielokrotnie krzyczeli na dzieci, znieważali dzieci, używając

wobec nich słów obraźliwych, używali wobec dzieci siły fizycznej, czym wyczerpali dyspozycję przestępstwa:

- A. K. - z art. 207 § 1 i § 1a k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

- M. A. - z art. 207 § 1 i § 1a k.k.,

i za to:

- oskarżonemu A. K. wymierzył, na podstawie art. 207 § 1a k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonej M. A. wymierzył, na podstawie art. 207 § 1a k.k., karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

Ponadto na podstawie art. 41 a § 1 i § 4 k.k., art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych A. K. i M. A. zakaz wszelkiego kontaktowania się z pokrzywdzonymi W. K. i A. K. oraz zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych W. K. i A. K. na odległość nie mniejszą niż 100 (sto) metrów na okres 8 (ośmiu) lat, zaś na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonych A. K. i M. A. solidarnie nawiązki w kwotach:

- 35 000 zł (trzydziestu pięciu tysięcy złotych) na rzecz małoletniej pokrzywdzonej W. K.,

- 20 000 zł (dwudziestu tysięcy złotych) na rzecz małoletniej pokrzywdzonej A. K., płatne do rąk ich opiekuna prawnego A. Z..

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych, Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z 6 kwietnia 2022 r. sygn. V Ka 1001/21, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok oraz zasądził od Skarbu Państwa koszty reprezentacji w postępowaniu odwoławczym małoletnich pokrzywdzonych oraz orzekł o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi oskarżonych.

Kasacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy skazanych, podnosząc w niej zarzuty dotyczące rażących naruszeń prawa procesowego, prawa materialnego, a także prawa wspólnotowego, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia.

Obrońcy skazanych w kasacjach wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu (kasacja adw. J. C. oraz kasacja adw. D. B.), natomiast adw. A. W. wniosła o uchylenie wyroku Sądu II instancji w zaskarżonej przez nią części i uniewinnienie oskarżonego lub uchylenie wyroku sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do

ponownego rozpoznania właściwemu sądowi I instancji. Odmienny wniosek zawarła obrońca skazanego A. K. – adw. A. Ł., która wniosła o uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obrońcy skazanego A. K. w wywiedzionych odrębnie kasacjach wniesli także o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji przez Sąd Najwyższy.

W odpowiedziach na kasacje prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Odpowiedź na kasację obrońców skazanych - adw. A. Ł. oraz adw. D. B. wywiodła także kurator małoletniej oskarżycielki posiłkowej A. K., która wniosła o uznanie kasacji obrońców za oczywiście bezzasadnych i ich oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońców okazały się bezzasadne.

Na wstępie zauważyć należy, iż na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy w istocie dysponuje możliwością wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając jednocześnie na uwadze wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie, w zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia, w świetle którego: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22; podobnie

postanowienia SN: z 22 stycznia 2020 r. sygn. III KK 5/20; z 18 listopada 2003 r. sygn. IV KK 347/03]. Tego rodzaju następstwo może zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia.

Sąd Najwyższy nadto zauważa, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić wówczas, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna, nieomal pewna. Jedynie taka ocena może uzasadniać odstąpienie od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń.

W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – tego rodzaju okoliczności nie wystąpiły. Nie jest taką z pewnością wskazywana okoliczność, iż niezwłoczne umieszczenie skazanego w izolacji postawi go w niezwykle trudnej sytuacji życiowej i pociągnie dla niego zbyt ciężkie skutki. Takie okoliczności związane czy to z trudnościami rodzinnymi, czy stanem zdrowia skazanego same w sobie nie uzasadniają wstrzymania wykonania kary, ale mogą mieć znaczenie przy rozpoznaniu wniosku o odroczenie wykonania kary.

Mając powyższe na uwadze, w sytuacji, gdy jednocześnie nie ma pewności co do uwzględnienia zarzutów kasacji, orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[ł.n]